

CHRISTINA LAUREN

**Ik Ben
Je Niet
Vergeeten**

Die ene kans om
het voor altijd goed
te maken

XANDER

ROMAN

PROLOOG

Mijn vader was veel langer dan mijn moeder – en dan bedoel ik ook echt véél. Hij was een meter achtennegentig en mijn moeder was net iets langer dan een meter zestig. Een grote Deen en een kleine Braziliaanse. Toen ze elkaar leerden kennen, sprak zij geen woord Engels. Maar tegen de tijd dat ze overleed, toen ik tien was, leek het wel alsof ze hun eigen taal hadden gecreëerd.

Ik weet nog hoe hij haar altijd omhelsde als hij thuiskwam van zijn werk. Hij sloeg zijn armen om haar schouders en stak zijn gezicht in haar haren terwijl zijn lichaam over dat van haar heen boog. Zijn armen werden een paar ronde haken om een prachtige geheime zinsnede.

Ik verdween even op de achtergrond als ze elkaar op die manier aanraakten; het voelde alsof ik getuige was van een gewijd ritueel.

Het kwam niet bij me op dat liefde iets anders kon zijn dan allesomvattend. Als kind wist ik al dat ik nooit met minder genoegen wilde nemen.

Maar toen stierf mijn moeder aan wat begon als een cluster van kwaadaardige cellen, en wilde ik er niets meer van weten, nooit meer. Toen ik haar verloor, voelde het alsof ik verdronk in alle liefde die ik nog in me had, maar die ik nooit meer kon geven. Ik was ermee doordrenkt, raakte erdoor verstikt als door een in petroleum gedoopte doek; mijn liefde stroomde uit me met tranen, geschreeuw en een zware, pulserende stilte. En hoeveel pijn het ook deed, ik wist dat het voor papa nog erger was.

Ik heb altijd geweten dat hij na mama nooit meer verliefd zou worden. In dat opzicht was mijn vader gemakkelijk te peilen. Hij was een oprechte en stille, rustige man: hij liep rustig, sprak rustig;

zelfs zijn boosheid ademde rust. Het was zijn liefde die uitbundig was. Zijn liefde was een onstuimige, oorverdovende kreet. En nadat hij mama had liefgehad met de kracht van de zon, en nadat de kanker haar met een zachte snik had gedood, dacht ik dat hij de rest van zijn leven hees zou zijn en nooit meer een vrouw zou willen zoals hij haar had gewild.

Voordat mama overleed, maakte ze een lijst voor papa met dingen die ze hem wilde meegeven om mij naar de volwassenheid te begeleiden:

- 1. Verwen haar niet met speelgoed; verwen haar met boeken.*
- 2. Vertel haar dat je van haar houdt. Meisjes hebben het nodig dat te horen.*
- 3. Is ze stil, praat dan met haar.*
- 4. Geef Macy tien dollar per week. Zorg ervoor dat ze er twee spaart. Leer haar de waarde van geld.*
- 5. Tot haar zestiende moet ze 's avonds om tien uur thuis zijn – zonder uitzondering.*

De lijst ging maar door, bevatte meer dan vijftig punten. Niet zozeer omdat ze hem niet vertrouwde; ze wilde alleen maar dat ik haar invloed zou voelen, zelfs na haar einde. Papa herlas ze vaak, maakte er met potlood aantekeningen bij en streepte sommige dingen aan om er zeker van te zijn dat hij geen mijlpaal zou missen of iets verkeerd zou doen. Naarmate ik ouder werd, groeide de lijst uit tot een soort bijbel. Niet per se een boek vol voorschriften, maar meer een bevestiging dat alle dingen waar papa en ik mee worstelden normaal waren.

Eén specifieke regel woog zwaar voor mijn vader.

25. Als Macy na schooltijd zo vermoeid is dat ze niet eens meer een fatsoenlijke zin kan vormen, haal haar dan uit de stress van haar dagelijks leven. Zoek een plek om in het weekend naartoe te gaan, eenvoudig en dichtbij, waar ze een beetje op adem kan komen.

En hoewel mama waarschijnlijk niet had bedoeld dat we echt een weekendhuis zouden kopen, spaarde mijn vader – die dingen vaak vrij letterlijk opvatte – en verdiepte hij zich in alle plaatsjes ten noorden van San Francisco, als voorbereiding op de dag dat hij zou moeten investeren in ons toevluchtsoord.

De eerste jaren na mama's dood keek hij vaak naar me, zijn ijsblauwe ogen zowel zacht als doordringend. Hij stelde vragen die lange antwoorden vereisten, of in elk geval langer dan 'ja', 'nee' of 'mij best'. De eerste keer dat ik zo'n vraag beantwoordde met een lusteloos gekreun, te moe van de zwemtraining en mijn huiswerk, en de verveeldheid die voortkwam uit de omgang met al te dramatische vriendinnen, belde papa een makelaar om haar te vragen het perfecte weekendhuis voor ons te zoeken, en wel in Healdsburg, Californië.

We zagen het voor het eerst op een openhuizendag, toen we er werden rondgeleid door de lokale makelaar, die ons binnenliet met een brede glimlach en een licht wantrouwende blik op onze tussenpersoon uit de grote stad San Francisco. Het was een hoekig vakantiehuis met vier slaapkamers en houten shingles op het dak, chronisch vochtig en in potentie schimmelig, weggeborgen in de schaduw van het bos en dicht bij een beek die onder mijn raam voortkabbelde. Het was groter dan nodig, met meer land dan we konden onderhouden, en noch papa noch ik beseften op dat moment dat de belangrijkste ruimte in het huis de minibibliotheek zou zijn die hij voor me aanlegde in mijn inloopkast.

Ook kon papa niet weten dat mijn hele wereld bij de burens zou belanden, in de handpalm van een magere nerd genaamd Elliot Lewis Petropoulos.

NU

DINSDAG 3 OKTOBER

Als je van het appartement waar ik woon, in San Francisco, een rechte lijn naar Berkeley trekt, is die slechts zeventien kilometer lang, maar zelfs buiten de spits doe ik er zonder auto meer dan een uur over.

‘Ik heb vanochtend om zes uur de bus gepakt,’ zeg ik. ‘Twee BART-lijnen en nog een bus.’ Ik kijk op mijn horloge. ‘Half acht. Niet slecht.’

Sabrina veegt wat schuimige melk van haar bovenlip. Hoewel ze begrijpt waarom ik me verre houd van auto’s, weet ik dat ze eigenlijk vindt dat ik me eroverheen zou moeten zetten en maar beter een Prius of Subaru kan gaan kopen, zoals iedere andere zichzelf respecterende inwoner van de Bay Area. ‘Je bent een heilige. Laat niemand je vertellen dat dat niet zo is.’

‘Zeg dat wel. Voor jou heb ik mijn bubbel verlaten.’ Maar ik zeg het met een glimlach en kijk naar haar dochtertje op mijn schoot. Ik heb het prinsesje Vivienne nog maar twee keer gezien en ze lijkt wel dubbel zo groot te zijn geworden. ‘Gelukkig ben jij het waard, meisje.’

Ik hou dagelijks baby’s vast, maar dit voelt heel anders. Sabrina en ik hebben bij elkaar gewoond, in een studentenkamer op Tufts University. Vervolgens verhuisden we samen naar een appartement buiten de campus, met daarna een soort van upgrade naar een nogal vervallen huis tijdens onze respectieve masters en vervolgopleidingen. Dankzij een wonderbaarlijk toeval kwamen we allebei terecht aan de West Coast, in de Bay Area, en nu heeft Sabrina een báby. Dat we hier oud genoeg voor zijn – kinderen baren en opvoeden – voelt heel onwonderlijk.

‘Ik was gisteravond om elf uur nog met haar in de weer,’ zegt Sabrina met een liefdevolle blik op ons beiden. Dan met een iets wrangere glimlach: ‘En om twee uur. En om vier uur. En om zes uur...’

‘Oké, jij wint. Maar eerlijk is eerlijk, zij ruikt wel lekkerder dan de meeste mensen in de bus.’ Ik plant een kus op Vivs hoofd en wurm haar nog wat beter in de kromming van mijn arm voordat ik voorzichtig naar mijn koffie reik.

De kop voelt vreemd aan in mijn hand. Hij is van aardewerk, geen papieren bekertje of de enorme roestvrijstalen reisbeker die Sean elke ochtend tot aan de rand vult, in de veronderstelling – niet onterecht – dat ik een gigantische dosis cafeïne nodig heb om mijn dag te kunnen beginnen. Het is al tijden geleden dat ik tijd heb gehad om ergens te gaan zitten en uit een echte kop te drinken.

‘Je ziet eruit als een heuse moeder,’ zegt Sabrina aan de overkant van de kleine salontafel.

‘Dat krijg je als je de hele dag met baby’s werkt.’

Sabrina is even stil en ik word me bewust van mijn vergissing. Basisregel nummer één: nooit over mijn werk praten tegenover een moeder – en al helemaal niet een jonge moeder. Ik kan haar hart bijna horen overslaan.

‘Ik snap niet hoe je het kan opbrengen,’ fluistert ze.

Die zin is een zich herhalend refrein in mijn huidige leven. Het lijkt het verstand van mijn vriendinnen te boven te gaan dat ik heb besloten om op de afdeling kindergeneeskunde van de UCSF te gaan werken – en nog wel in de acute zorg. Steevast is er die verdenking dat bij mij misschien wel een belangrijk gen ontbreekt: een moederlijke rem die me ervan zou moeten weerhouden routinematig getuige te kunnen zijn van het lijden van zieke kinderen.

Ik steek mijn gebruikelijke riedel af – ‘iemand moet het doen’ – en voeg eraan toe: ‘En ik ben er goed in.’

‘Dat geloof ik graag.’

‘Maar kinderneurologie? Dat zou ik niet kunnen,’ zeg ik. Dan trek

ik mijn lippen tussen mijn tanden om mezelf te beletten nog iets te zeggen.

Hou je mond, Macy. Hou op met dat stomme gebabbel.

Sabrina geeft een kort knikje en staart naar haar baby. Viv kijkt omhoog, lacht naar me en schopt uitgelaten met haar beentjes.

‘Niet alle verhalen zijn verdrietig.’ Ik kietel haar buik. ‘Elke dag gebeuren er kleine wonderen. Toch, schatje?’

Snel snijdt Sabrina een ander onderwerp aan, luid genoeg om een tikje snibbig te klinken: ‘Hoe gaat het met de planning van de bruiloft?’

Ik kreun en duw mijn neus in de lekkere babygeur van Vivs nek.

‘Op rolletjes, dus?’ Lachend steekt Sabrina haar handen uit naar haar dochttertje, alsof ze niet langer bereid is haar nog te delen. Ik kan het haar niet kwalijk nemen. Viv is een warm, innemend bundeltje in mijn armen.

‘Ze is volmaakt, lieverd,’ zeg ik zacht terwijl ik haar teruggeef. ‘Wat is het toch een prachtig meisje.’

En dan, alsof alles wat ik doe op de een of andere manier is gekoppeld aan mijn herinneringen aan hén – de drukte bij de burens, het grote, chaotische gezin dat ik zelf nooit gekend had – word ik overvallen door een nostalgische gedachte aan de laatste niet-werkgerelateerde baby uit mijn leven. Even ben ik weer tiener en kijk naar baby Alex, slapend in haar wipstoeltje.

In mijn brein wisselen wel honderd beelden elkaar in rap tempo af: Miss Dina die eten kookt met het omwikkelde bundeltje in een draagdoek tegen haar borst. Mr. Nick die Alex in zijn vlezige, harige armen houdt, naar haar starend met de tederheid van een compleet dorp. De zestienjarige George die een – mislukte – poging doet zonder ongelukje een luier te verwisselen op de zitbank van het gezin. De beschermende gebogen houding van Nick jr., George en Andreas, omlaagkijkend naar hun nieuwe, dierbare zusje. En dan dwalen mijn gedachten steevast af naar Elliot, die rustig wacht tot zijn oudere broers weer aan het ruziën of rennen of rotzooien

zijn en het aan hem overlaten om Alex op te pakken, haar voor te lezen en zijn volledige aandacht te schenken.

Het doet pijn, ik mis ze allemaal, maar vooral hem.

‘Mace,’ spoort Sabrina aan.

Ik knipper met mijn ogen. ‘Wat?’

‘De bruiloft?’

‘O ja.’ Mijn stemming wordt er niet beter op: het vooruitzicht van het plannen van een bruiloft in combinatie met honderd uur per week sloven in het ziekenhuis is bij voorbaat al vermoeiend. ‘We zijn nog geen stap verder. We moeten nog steeds een datum prikken, een plek kiezen, een... Alles eigenlijk. Sean maakt zich niet druk om de details, wat waarschijnlijk een goede zaak is?’

‘Natuurlijk,’ zegt ze gemaakt monter, en ze verlegt Viv om haar borstvoeding te geven. ‘Bovendien is er geen haast bij, toch?’

In haar vraag ligt de verborgen boodschap dicht onder het oppervlak: *Ik ben je beste vriendin en ik heb de man verdomme nog maar twee keer ontmoet. Dus er is toch zeker geen haast bij?*

En ze heeft gelijk. Er is geen haast bij. We zijn nog maar een paar maanden samen. Maar Sean is de eerste man sinds tien jaar bij wie ik niet het gevoel heb dat ik me op de een of andere manier moet inhouden. Hij straalt rust uit en is gemakkelijk in de omgang, en toen zijn zesjarige dochtertje Phoebe vroeg wanneer we zouden gaan trouwen, leek dat iets in hem los te maken waardoor hij me later een aanzoek deed.

‘Ik heb gewoon geen interessante updates,’ zeg ik. ‘O, wacht even. Ik moet volgende week naar de tandarts.’ Sabrina lacht. ‘Zo diep ben ik gezonken, want dat is het enige wat – afgezien van deze afspraak met jou – mijn eentonige bestaan in de nabije toekomst doorbreekt. Werken, slapen en dat steeds herhalen.’

Sabrina vat dit op als uitnodiging om me bij te praten over haar jonge drieledige gezinnetje. Ze somt een lijstje op van kleine mijlpalen: het eerste glimlachje, de eerste echte lach en gisteren nog een vuistje dat haar moeders vinger welbewust en stevig had vastgegrepen.

Ik luister, genietend van elk doodgewoon detail dat wordt omschreven als een wonder – dat is het immers. Ik zou willen dat ik elke dag al haar doodgewone details te horen kreeg. Ik hou van wat ik doe, maar ik mis gewoon het... praten.

Ik sta voor vanmiddag ingeroosterd en zal waarschijnlijk tot middernacht op de afdeling zijn. Als ik daarna thuiskom, slaap ik een paar uur, en morgen verloopt mijn dag weer precies zo. Na de koffie met Sabrina en Viv zal de rest van de dag overvloeien in de volgende en – tenzij er op de afdeling iets vreselijks gebeurt – herinner ik me er later niets meer van.

Dus terwijl ze praat, probeer ik zoveel mogelijk van deze buitenwereld in me op te nemen. Ik snuif de geur van de koffie en toast op en absorbeer de basklanken van de muziek die zachtjes dreunen onder het rumoer van de klanten. Als Sabrina vooroverbuigt om een speen uit haar luiertas te halen, kijk ik naar de toonbank en werp een vluchtige blik op een vrouw met roze dreadlocks, een kleinere man met een tatoeage in zijn nek die koffie bestelt, en voor hem een lange mannelijke torso – die acuut mijn aandacht trekt.

Zijn haar is bijna zwart. Het is dik en warrig en het valt over de bovenkant van zijn oren. Zijn kraag is aan één kant omgevouwen, de onderkant van zijn shirt hangt over een versleten zwarte jeans. De Vans aan zijn voeten zijn instappers met een vervaagd retro-blokjespatroon. Een intensief gebruikte schoudertas hangt schuin over één schouder en rust op de tegenoverliggende heup.

Met zijn rug naar me toe ziet hij eruit als duizend andere mannen in Berkeley, maar ik weet precies wie deze man is.

Het is het dikke boek met ezelsoren onder zijn arm waaraan ik het zie: ik ken maar één persoon die elk jaar in oktober *Ivanhoe* herleest. Als een ritueel en met absolute bewondering.

Ik blijf gebiologeerd kijken, in afwachting van het moment dat hij zich omdraait en ik kan zien wat bijna elf jaren met hem hebben gedaan. Ik sta nauwelijks stil bij hoe ik er zélf uitzie: een mintgroen uniform, praktische sneakers en mijn haar in een slordige paarden-

staart. Maar we hielden ons vroeger ook nooit bezig met ons eigen gezicht of onze eigen kledingstijl. We waren altijd te zeer op elkaar gericht.

Sabrina probeert mijn aandacht te trekken terwijl de geest uit mijn verleden voor zijn bestelling betaalt.

‘Mace?’

Ik wend me weer tot haar. ‘Sorry. Ik. Sorry. De... Wat?’

‘Ik kletste maar wat over luierslag. Ik ben meer geïnteresseerd in wat jou zo...’ Ze draait zich om en ziet wat ik zojuist gade heb geslagen. ‘O.’

Haar ‘o’ beseft nog niet wat er aan de hand is. Haar ‘o’ gaat alleen maar over hoe de man er van achteren uitziet. Hij is lang – dat gebeurde plotseling, rond zijn vijftiende. En zijn schouders zijn breed – dat gebeurde ook plotseling, maar later. Ik weet nog dat ik het voor het eerst opmerkte toen hij in de inloopkast boven me uittorende, met zijn jeans op zijn knieën, en zijn brede gestalte het zwakke licht dat van boven kwam blokkeerde. Zijn haar is dik – dat is het altijd al geweest. Zijn jeans hangt laag op zijn heupen en hij heeft een ontzettend lekker kontje. Ik... heb geen idee wanneer dat is gebeurd.

Feitelijk is hij precies het type waar wij heimelijk naar zouden lonken voordat we elkaar met een veelbetekenende blik zouden aankijken. Het is een van mijn meest surrealistische inzichten ooit: hij heeft zich ontwikkeld tot zo’n onbekende man uit mijn dromen.

Het is vreemd om hem met zijn rug naar me toe te zien staan, en ik zit zo ingespannen naar hem te turen dat ik mezelf heel even wijsmaak dat hij het helemaal niet is.

Het zou iedereen kunnen zijn – want hoe goed ken ik zijn lichaam na meer dan tien jaar eigenlijk nog?

Maar dan draait hij zich om en voel ik dat alle lucht uit de ruimte weggezogen wordt. Alsof ik een stomp in mijn maag krijg en mijn middenrif een moment lang is lamgelegd.

Sabrina hoort dat ik een gedempt, dof geluidje uitstoot en keert

zich weer naar me toe. Ik merk dat ze aanstalten maakt om op te staan. ‘Mace?’

Ik haal adem, op de een of andere manier oppervlakkig en zurig, waardoor mijn ogen branden.

Zijn gezicht is smaller, zijn kaaklijn scherper, zijn stoppelbaardje dikker. Hij draagt nog steeds een bril in dezelfde stijl, breed omrand, maar zijn gezicht lijkt er nu niet meer kleiner door. Zijn heldere, hazelnootbruine ogen worden nog steeds vergroot door de dikke glazen. Zijn neus is hetzelfde – maar niet langer te groot voor zijn gezicht. En zijn mond is ook nog hetzelfde – recht, zacht en in staat ’s werelds meest sardonische grijns voort te brengen.

Ik kan me nauwelijks voorstellen wat voor gezicht hij zou trekken als hij me hier nu zag zitten. Misschien een blik die ik nog nooit van hem heb gezien.

‘Mace?’ Sabrina steekt haar vrije hand uit en pakt me bij mijn onderarm. ‘Lieverd, gaat het wel?’

Ik slik even en sluit mijn ogen om mijn eigen trance te doorbreken.

‘Ja hoor.’

‘Weet je het zeker?’ Ze is kennelijk niet overtuigd.

‘Nou...’ Ik slik nog eens, doe mijn ogen open met de intentie haar aan te kijken, maar ze richten zich als vanzelf weer over haar schouder. ‘Die man daar... Dat is Elliot.’

En deze keer klinkt haar ‘o’ wel betekenisvol.